

МАТИ

Михайлик був горбатим, некрасивим маленьким хлопчиком. Він це знав - знав тому, що люди говорили про це, не соромлячись його. Перехожі на вулиці завжди оглядалися, дивлячись йому вслід і вслід йому було лунали різні слова зневаги. Хлопчик завжди квапливо проходив по вулиці: він був би радий, якби ніхто його не помічав і ніхто не говорив про нього вголос.

- Петю, Петю, дивися... Ого, який горбань! - промовив високий хлопець в синій сорочці, смикаючи за рукав свого товариша та зупинився. - Бач, який! Від землі не видно. Ніби справжня людина: несе книжки. Певно, іде зі школи.

- Ох, бідненький! Ох, хворобливий! Горб у нього який! Ну і шкода ж хлопчину, людоньки мої, страшно й дивитися на нього, - заторохтіла верескливо якась баба в червоній хустці.

Михайлик все чув. Його серце стало битися ще швидше, і він прискорив крок, щоб швидше відійти від них. В цей час на іншій стороні вулиці у школі пролунав дзвінок і діти гамірливо висипали на вулицю, радіючи закінченню уроків. Побачили школярі Михайлика і шумною юрбою погналися за ним. Вони смикали його за пальто, кидали камінцями, виривали сумку з книжками, та передражнювали... "У-у-у-у... Горбань... Опудало... Який смішний!" - дражнили його хлопці. Михайлик, затамувавши подих, мовчки пробирався поміж них. Обличчя його почервоніло, губи тремтіли, очі блищали, серце стукало так, що майже вискакувало.

- Залишіть мене в спокої. - прошепотів хлопчик тремтячим голосом, сповільнюючи крок. - Що я вам зробив?

- Ще б ти зробив! Та ми тебе! У-у-у-у! Горбань! - кричали хлопчачки.

Михайлик весь тремтів від образи. Школярі довго гналися за ним і знущалися з нього. Нарешті він звернув у провулок, і збитошний натовп відчепився від нього. Хлопчик зупинився і зітхнув глибоко і сумно. "За що? За що мене так не люблять? За що сміються, знущаються з мене? - думав він. - За що мене кривдять, коли я нікому не зробив нічого поганого?" Раптом вдалині він побачив молоду жінку, з дещо сумним, але лагідним обличчям, яка йшла йому назустріч. Та, побачивши хлопця, посміхнулася і пришвидшила крок. Михайлик опинився в неї в обіймах. Мама цілувала його, притискала до себе і співчутливо заглядала в очі.

- Милий, рідний синочку! Я дуже хотіла зустріти тебе раніше, але була дуже зайнята, мені дуже прикро!

- Мамо, я сьогодні добре вчився... Вчителька знову мене похвалила. Ох, матусю, як я радий тебе бачити!

І весь важкий, тільки що пережитий тягар, раптом зник десь далеко-далеко від Михайлика. Радісно, спокійно, добре ставало в його маленькій душі від ніжних обіймів і ласкавих слів мами. В материнських обіймах він забував і прощав несправедливість людей і ставав добрішим.

(К. Лукашевич)